

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 746/2021
24.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Јелице Бојанић Керкез и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Синиша Цветковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Врање, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 1331/20 од 02.11.2020. године, у седници одржаној 24.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 1331/20 од 02.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 1331/20 од 02.11.2020. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Врању П 2927/19 од 03.03.2020. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име дуга износ од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 10.11.2017. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, тужба тужиоца у делу тужбеног захева који се односи на износ од 20.000,00 динара, на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза је повучена. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове изрешења у износу од 6.634,00 динара и на име трошкова парничног поступка у износу од 7.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности, до коначне исплате.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 1331/20 од 02.11.2020. године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужиоца, а првостепена пресуда на основу признања у ставу трећем изреке, у делу за трошкове извршног поступка и решење од 28.07.2020. године, се потврђују. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Против правноснажног решења донетог у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује као о посебној ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним решењем, у делу на који се односи ревизија тужиоца, одлучено је о трошковима извршног поступка уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова, која не одступа од судске праксе по овом питању. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова извршног поступка, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом тужиоца побија се другостепено решење којим је потврђено решење о трошковима извршног поступка. Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепеног решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић